

бяха оставени приготвените за наказания пръчки и продължи съвсем тихо, без да каже нито дума, със светкащи от гняв очи, към хашевото до учителската стая, оттам се дочуваше някакво загадъчно шумене и спотаен глъч. Той веднага се сети каква ще е причината му.

В едно кътче се бяха струпали десетина ученика и слушаха прихласнати Христо, който подражаваше гласа, походката и движенията на по-личните хора в градчето. Той въртеше големите си черни очи, после бързо и засрамено ги свеждаше надолу, пристъпаше като пригърбена бабичка, подпряна на тояжката си.

- Хей така върви игуменката, все в земята гледа, пък всичко вижда...

Децата прихнаха в неудържим смях, после изведишж снишиха уплашено гласове, струпаха се още по-гъсто един към друг, без да свалят очи от изкусния подражател. Изведишж момчето се просна на земята и сви глава между раменете си.

- Така ляга поп Пенко на пода, кога баща ми минава край кръчмата, за да не го види през прозореца, че пие пелин.

Дружен кикот се издигна и пак затихна.

Момчето сега вървеше изпъчено, с гордо вдигната глава, като уж премияташе броеница в ръката си.

- Тъй кир Тодораки ходи подир шкембето си. В него могат да седнат пет души турци и да пият кафе. В главата му с тридесет яйца гъска да насадиш, а гърба му - валчеста манастирска трапеза!

Учениците мълчаливо се превиваха от смях, а в това време другарят им сви строго вежди, нацупи се, размахна пръчка и каза:

- Който не е ял бой от даскал Ботю, нищо не знае!

Изведишж някаква дълга ръка се простря над тях, дръпна